

Arrest

nr. 223 012 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b bus 10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op onbepaalde datum, in functie van haar halfzus/tante met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen weigert op 24 mei 2017 deze aanvraag in overweging te nemen. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Op 7 juni 2017 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 28 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel bevat een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op 7 december 2017 ter kennis gebracht.

1.3. Op 7 december 2017 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 22 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel bevat een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op 8 juni 2018 ter kennis gebracht.

1.4. Op 20 juni 2018 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 19 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 20 november 2018 ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 20 november 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden de verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [E.B.]

voornaam: [T.]

geboortedatum: [1986]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Het gegeven dat de halfzus en moeder van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Betrokkenes halfzus behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn halfzus en moeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkenes volle zus, [E.B.O.] diende net als betrokkene drie keer een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvragen werden eveneens geweigerd zodat ook zij net als betrokkene dient terug te keren naar Marokko.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn halfzus ([E.B.A.]), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.05.2017, werd op 21.11.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 24.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 22.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.06.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 19.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens.

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in,

telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn halfzus ([E.B.A.]), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.05.2017, werd op 21.11.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 24.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 22.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.06.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 19.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij reeds twee jaar in België is. Hij verklaart hij in België is omdat het leven in Marokko niet goed is. Hij verklaart niet terug te kunnen/willen gaan omdat Marokko geen correct land is, de mensen zijn corrupt en er is geen werk. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre het beroep ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en het beroep onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, § 2 en 74/14, § 3 van de

Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen om kleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 septies dd. 20.11.2018 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2.

In casu is de bestreden beslissing van 20.11.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het bevel werd gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1,1° Vw.: Verzoekende partij zou in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij zou hier zonder een geldig visum verblijven.

Verzoekende partij wordt concreet verweten dat zij op het Schengengebied verblijft zonder visum. Verzoekende partij diende al enkele aanvragen in op basis art. 47/1 Vw.

Op 20.06.2018 werd door Verzoekende partij de laatste aanvraag gezinshereniging op basis van art. 47/1 Vw. ingediend. Verzoekende partij ontving een melding dat zij op 20.12.2018 zijn beslissing kon worden betekend. Zijn attest van immatriculatie (A.I.) was dus nog geldig en zij had dus geldig verblijf. Bovendien was Verzoekende partij in de veronderstelling dat zij nog tot 20.12.2018 geldige verblijfsdocumenten had. Zij moest immers haar beslissing inzake de aanvraag op 20.12.2018 bij DVZ Antwerpen gaan ophalen. Zij had alleszins van 20.06.2018 tot 20.11.2018 geldig verblijf in België.

Zoals reeds gezegd heeft Verzoekende partij op 20.11.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (bijlage 13 septies) ontvangen.

Op 19.11.2018 wordt er echter besloten tot een weigering zónder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De standaard bijlage 20 bevat wél een bevel. Verweerder heeft dus ondubbelzinnig besloten tot een weigering van verblijf zonder op te dragen het grondgebied te verlaten en hij heeft zo omtrent het afleveren van een bevel een duidelijk standpunt ingenomen. Deze beslissing werd op 20.11.2018 aan Verzoekende partij betekend.

Op 20.11.2018 wordt er plots wel een bevel, met terugleiding en met vasthouding genomen. Hoewel de omstandigheden niet lijken te zijn gewijzigd, diende verweerder op zijn minst afdoende te motiveren om welke redenen of omwille van welke omstandigheden er nu een bijlage 20 zonder een bevel wordt afgeleverd. Dit is niet echter gebeurd. Of minstens te motiveren waarom er twee afzonderlijke beslissingen diende te worden genomen.

Beide beslissingen worden op dezelfde dag aan Verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht oplegt om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correct en volledige feitenvinding, dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen, dat de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Zij stelt dat de bestreden beslissing vermeldt dat er in zijn hoofde een risico zou bestaan op onderduiken. Voorts meent de verzoekende partij ook dat deze stelling volledig voorbij gaat aan het feit dat de verzoekende partij zich vrijwillig heeft meegewerkt en aangemeld bij de politiediensten, dat zulks absoluut op zijn bereidwilligheid wijst om mee te werken met de administratieve procedures en op de ontstentenis in zijn hoofde van enig vluchtgevaar.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad zal vaststellen dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten niet kent, zodat er dan ook niet is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

4.

Voor zover het voormeld middel niet gegrond zou zijn, dient het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, onderzoekt uw Raad enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder zal uw Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en/of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen toetsen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekende partij ontving een bericht dat zij op 20.12.2018 naar de gemeente diende te komen om haar beslissing te komen afhalen.

Plots wordt er een volle maand eerder een actie ondernomen en wordt er eerder een beslissing genomen. Plots wordt Verzoekende partij opgesloten.

De manier waarop verweerder nu heeft gehandeld, schendt het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht."

5.

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken en dat er daarom geen termijn wordt toegekend. Volgens haar zou er een risico op onderduiken zijn omdat er onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag. De bestreden beslissing stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, gebaseerd op artikel 74/14 § 3:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

Vervolgens bepaalt de bestreden beslissing:

6° betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Verweerder is van oordeel dat er sprake is van een risico op onderduiken omdat Verzoekende partij tot drie maal toe een aanvraag op basis van art. 47/1 Vw. heeft ingediend.

Hierbij wordt niet naar de vreemdelingenwet verwezen. Er wordt evenwel geciteerd uit de definitie van 'risico op onderduiken' uit artikel 1.

Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van tegenpartij om het loutere feit dat Verzoekende partij drie keer gevraagd heeft zijn recht op gezinshereniging te kunnen uitoefenen, als een risico op onderduiken te kwalificeren.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat Verzoekende partij getuigt van een risico op onderduiken, stelt Verzoekende partij dat zulks manifest in strijd is met de werkelijkheid. Zij heeft sinds meer dan twee jaar een vast adres in België, waar de politie hem op 20.11.2018 nota bene aantroffen en meenamen naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

6.

Allereerst kan Verzoekende partij kop noch staart knopen aan de weergave van de zogenaamde feiten die het risico op onderduiken zouden moeten verantwoorden.

Er wordt melding gemaakt van een weigeringsbeslissing die op 24.11.2018 aan Verzoekende partij zou zijn betekend. Eveneens op 24.11.2018 zou er een nieuwe aanvraag zijn ingediend. Dit is onmogelijk aangezien de bestreden beslissing pas op 20.11.2018 werd genomen.

Bovendien werd, in tegenstelling tot wat bestreden beslissing stelt op 24.5.2017 geen bijlage 20 afgeleverd. Er werd enkel een bijlage 19 quinquies op 24.5.2017 afgeleverd omdat de afstammingsband niet voldoende was aangetoond. Dit kan niet als een "volwaardige aanvraag" worden beschouwd.

Verder werd er een aanvraag ingediend op 07.06.2017, die werd geweigerd op 28.11.2017 en betekend op 07.12.2017. Er werd geen aanvraag op 24.11.2017 of 24.11.2018 ingediend. Een latere beslissing dd. 22.05.2018 werd betekend op 8 juni 2018 en niet op 8.11.2018. Verweerder heeft er in elk geval een soep van gemaakt en gebruikt klaarblijkelijk haast willekeurige data van beslissingen en kennisgevingen.

Gelet op het feit dat deze verschillende aanvragen voor verweerder het enige element vormen dat het risico op onderduiken verantwoordt (zie ook verder), dan dient dit op zijn minst op een heldere en correcte manier verantwoord en gemotiveerd te worden, na een zorgvuldig onderzoek. Nu lijkt dit geenszins het geval te zijn geweest. Door op zo'n dergelijk verwarrende manier te handelen is de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

7.

Verweerder stelt dat er sprake is van een risico op onderduiken en verwijst enkel naar enkele eerdere aanvragen. Dit volstaat geenszins om te kunnen besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken.

Er diende een individueel onderzoek te worden gedaan naar de criteria uit artikel 1 Vw. waarbij er rekening diende te worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning): De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1,11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Zie arrest nr. 207 637 van 10 augustus 2018:

3.2.6. In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common 'return handbook' to be used by member States' competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111)

Een dergelijk individueel onderzoek werd niet gevoerd. Dit blijkt vooreerst uit het feit dat de motivering voor Verzoekende partij en zijn zus, [O.], exact hetzelfde is, met dezelfde vergissingen en precies hetzelfde woordgebruik. Nochtans zijn hun omstandigheden niet volledig identiek.

Er dient bovendien rekening te worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval. Dit is niet gebeurd.

Zo werd er geen rekening gehouden met het feit dat Verzoekende partij al sinds 2016 een vast adres heeft, waar zij steeds kan worden aangetroffen. Verzoekende partij heeft dit steeds duidelijk gemeld aan de diensten van verweerder en dit is meerdere malen bevestigd na woonstcontroles.

Verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 206 468 van 3 juli 2018:

De verzoekende partij lijkt derhalve te kunnen worden gevolgd waar zij betoogt dat dat het risico op onderduiken in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° niet op zorgvuldige wijze werd beoordeeld. Immers blijkt op geen enkele wijze dat rekening werd gehouden met het feit dat zij een vast adres heeft. Het is heel duidelijk dat de verwerende partij louter op automatische wijze heeft afgeleid uit de toepassing van één van de criteria.

Derhalve blijkt niet dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze het actueel en reëel risico op onderduiken heeft beoordeeld, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Verzoekende partij heeft zich verschillende malen bij de Stad Antwerpen, Dienst Vreemdelingenzaken gemeld om een verblijfsaanvraag in te dienen, en heeft dus nooit de intentie gehad om onder te duiken. Meer nog, zij heeft zich bij de verschillende verblijfsaanvragen steeds aangeboden bij verweerder, om verweerder te laten oordelen over zijn recht op verblijf. Zij heeft zich dus niet heimelijk verborgen of leefde niet ondergedoken. Dit werd niet mee in overweging genomen.

Er werd verder geen rekening gehouden met de constructieve houding van Verzoekende partij. Hoewel op de ochtend van 20.11.2018 de politiediensten plots voor Verzoekende partij hun deur stonden, er geen huiszoekingsbevel was en zij op dat moment nog geen weigeringsbeslissing had ontvangen, werden de politiediensten in het huis binnengelaten, zonder zich op dat moment te verzetten.

Zie arrest nr. 207 637 van 10 augustus 2018:

3.2.7. Uit de motivering blijkt niet dat rekening werd gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij zich vrijwillig heeft aangeboden bij de politiediensten. Dit element is echter op het eerste zicht niet van enige relevantie ontdaan om te bepalen of er sprake is van een risico op onderduiken daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen.

Ook werd er geen rekening gehouden met het feit dat Verzoekende partij naar school gaat en zich niet probeert te onttrekken van de politiediensten of de diensten van verweerder. Zij begeeft zich in het maatschappelijk verkeer, zonder zich clandestien te willen verbergen.

Ten slotte werden de verblijfsaanvragen effectief op een serieuze wijze ingediend, met een grote hoeveelheid stukken en niet als vertragsmanoeuvre. Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier te.

Verder wijst Verzoekende partij naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken. Het enige waarnaar verweerder verwijst zijn de eerdere aanvragen. Nochtans zijn er verschillende elementen die net aantonen dat er geen risico op onderduiken is.

Verzoekende partij heeft zich nooit heimelijk gedragen en heeft nooit valse documenten voorgelegd. Zij heeft steeds gebruik gemaakt van de geijkte procedures en nooit enige intentie gehad om zich te verbergen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan had zij Verzoekende partij reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en had zij kunnen en moeten weten dat Verzoekende partij op zijn vaste adres woonde, samen met broer, neven, nichten, ooms en tante en dat zij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net in alle mist zijn leven in België probeerde op te starten.

Verweerder heeft zich blindgestaard op het feit dat er verschillende verblijfsaanvragen werden ingediend. Hij heeft vervolgens op een automatische manier geoordeeld dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken omwille van meerdere verblijfsaanvragen. Een dergelijke automatische gang van zaken is onvoldoende in het licht van de beoordeling van het risico op onderduiken. Zelf als aan één-of meerdere criteria van voldaan - quod non -, dan volstaat dit niet om te komen vast te staan dat er een risico is op onderduiken.

Zo stelt het Terugkeerhandboek duidelijk (zie stuk 9):

Automatische aannames (zoals "illegale binnenkomst = risico op onderduiken") moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Bij deze beoordeling moeten alle relevante factoren worden meegewogen, met inbegrip van de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, en in sommige gevallen kan komen vast te staan dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de criteria uit nationale wetgeving voldaan.

Verzoekende partij verwijst naar zijn gezondheidsproblemen: verweerder had ook rekening moeten houden met de wankelende gezondheid van Verzoekende partij om anders te oordelen over het risico op onderduiken. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar het volgende middel waar een schending van het hoorrecht op zich en de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 3 EVRM wordt uitgewerkt.

De stereotiepe motivering volstaat geenszins. Het risico op onderduiken bij iemand met dergelijke problemen en met het profiel van Verzoekende partij (sociaal zwak, afhankelijk van zijn familieleden, laaggeschoold) dient uiteraard in concreto gemotiveerd te worden, quod non.

8.

Het Terugkeerhandboek vermeldt de criteria die in de nationale wetgeving voorkomen:

het ontbreken van documenten; een gebrek aan medewerking bij het vaststellen van de identiteit; het ontbreken van een verblijfplaats; het gebruik van valse documenten of de vernietiging van bestaande documenten; herhaaldelijk verzuim zich bij de relevante autoriteiten te melden; de expliciete verklaring de voorschriften niet te zullen eerbiedigen; veroordeling voor strafbare feiten; niet-naleving van een inreisverbod; niet-naleving van een terugkeerbesluit; voorafgaand gedrag (bijv. ontsnapping); het

ontbreken van financiële middelen; de persoon is het voorwerp van een door een andere lidstaat genomen terugkeerbesluit; niet-naleving van de verplichting tot vrijwillig vertrek.

De reden waarnaar verweerder verwijst, namelijk het indienen van meerdere aanvragen na elkaar, staan hierin niet vermeld.

Noch de Burgerschapsrichtlijn 2004/38, noch de Belgische regelgeving vermeldt bovendien ergens dat er een maximum bestaat inzake het aantal aanvragen dat zouden mogen worden ingediend. Het indienen van meerdere aanvragen gezinshereniging als hét bewijs beschouwen van het risico op onderduiken vormt in die zin een beperking op artikelen 3.2 en 7.2 van de Burgerschapsrichtlijn, die stellen dat familieleden van Unieburgers recht hebben op verblijf én dat de binnenkomst en het verblijf voor andere familieleden vergemakkelijkt moeten worden.

Derhalve is argumentatie dat het indienen van meerdere aanvragen als een risico op onderduiken moet worden beschouwd niet in overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn en de Burgerschapsrichtlijn.

9.

In art. 3.7 van de Terugkeerrichtlijn wordt het „risico op onderduiken” omschreven als 'het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht'. Hoewel de Belgisch wet 'op basis van een of meer volgende objectieve criteria' stelt, is dit niet Richtlijnconform. De richtlijn stelt immers duidelijk dat er sprake moet zijn van redenen en op basis van criteria. Het gaat over meerdere redenen en meerdere criteria. In bestreden beslissing wordt er enkel verwezen naar het indienen van meerdere aanvragen. Dit volstaat niet.

10.

Artikel 74/14 §3 creëert een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid; er 'kan' afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, maar dit is geen verplichting.

Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De voorgewende reden komt voor als een stereotiepe motivering en geeft in elk geval geen blijk van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. In navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, volstaat het niet dat er sprake is van een wetsovertreding, maar tevens van een werkelijk en actueel risico op onderduiken.

Uw Raad benadrukte eerder dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van de Verzoekende partij sprake is van een risico op onderduiken.

In casu werd alles behalve aannemelijk gemaakt dat er een voldoende individueel onderzoek of een evenredigheidsafweging is gebeurd vooraleer aan Verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voorvertrek."

11.

Uit de motivering blijkt niet dat rekening werd gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij zich vrijwillig heeft meegewerkt bij de politiediensten. Dit element is echter op het eerste zicht niet van enige relevantie ontdaan om te bepalen of er sprake is van een risico op onderduiken daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing van de verwerende partij laat niet toe anders te besluiten. De verwerende partij betoogt immers dat de gemachtigde op grond van verschillende vaststellingen heeft besloten dat er een risico op onderduiken aanwezig is, waarbij hij zich baseerde op artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, dat de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing niet worden betwist en de verzoekende partij wellicht ook niet dienstig kan voorhouden dat er geen risico op onderduiken aanwezig is, dat het louter feit dat zij heeft meegewerkt en vervolgens meegegaan en aangeboden bij het politiebureau geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de gemachtigde.

Echter gaat verwerende volledig voorbij aan de vaststelling dat uit de voorbereidende werken blijkt dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken, dat het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen, dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

12.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, geen melding maakt dat verzoeker alsnog een wettelijk basis heeft om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, zelfs in tegendeel.

Nochtans was verwerende partij genoegzaam op de hoogte van zijn juridische situatie.

Op deze wijze wordt aan verzoeker de mogelijkheid ontnomen om diens beroepsmogelijkheden op correcte wijze en naar behoren in te schatten, wat nochtans de doelstelling is van deze formele motiveringsverplichting.

Een bestuurshandeling van een bevoegde overheid dient naast de juridische en feitelijke overwegingen, tevens op afdoende wijze gemotiveerd te zijn.

Verzoekende partij benadrukt dat de bestreden beslissing (bijlage 13septies), m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten, geen gewag maakt van de voornoemde feitelijke gezinssituatie van verzoeker.

13.

Verzoeker begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13septies geen melding wordt gemaakt van deze situatie, nochtans dienen deze overwegingen mee in ogenschouw te worden genomen om de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Artikel 8 EVRM, hoewel niet van openbare orde, heeft immers rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de bestreden beslissing niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Conform art. 8 EVRM dient er immers vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezinsleven en vervolgens of er -een positieve dan wel een negatieve verplichting uit voortvloeit voor de Staat. Deze afweging werd niet gemaakt.

Verzoeker begrijpt niet waarom de Gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening houdt met diens feitelijke gezinssituatie, waarvan de bewijzen werden overgemaakt en die zich in het administratieve dossier bevinden.

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de vreemdelingenwet. De algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet. De toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet aan artikel 8 EVRM getoetst worden. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat de Raad vreemdelingenbetwistingen (RvV) is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. Het bestreden arrest schendt de motiveringsplicht. (RvS (14e k.) nr. 193.522, 26 mei 2009 <http://www.raadvst-consetat.be> (16 juli 2012); T. Vreemd. 2012, afl. 2, 148.)

Het loutere feit dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker en er geen onderzoek werd verricht naar de mogelijkheden voor verzoeker in zijn land van herkomst, brengen op zich mee dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Het feit dat de gezinssituatie van verzoeker niet besproken wordt en er enkel wordt verwezen naar de eerder opgelopen veroordeling, is onaanvaardbaar.

Verwerende partij laat duidelijk na een belangenafweging te maken.

14.

Verzoeker stelt dat zij de motivering uit artikel 74/14 §3,4° Vw, waardoor hem geen termijn wordt toegestaan het rijk vrijwillig te verlaten, omdat er omdat hij reeds in 2010 het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij betwist de toepassing van het voormeld artikel daar de motieven noch in feite noch in rechte geenszins af te leiden valt dat deze bepalingen op hem niet van toepassing zijn daar deze artikelen refereren naar personen die geen enkele rechtsgrond of een wettelijk motief om alsnog in het rijk wettig te verblijven.

Wat er ook van zij verzoeker verwijst naar het Unierecht, waarbij verwerende partij in alle gevallen correct dient toe te passen.

Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat een lidstaat géén einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot (en bij uitbreiding een derdelands partner) van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is (of hun partnerschap nog niet officieel beëindigd).

Dat volgt uit HvJ 13-02-1985. 267/83. Diatta. punten 20-22, en HvJ 08-11-2012. C-40/11. Iida. punt 58.

Dat het Grondwettelijk Hof zich in arrest nr. 121/2013 op dit punt niet heeft uitgesproken, hoewel de vraag uitdrukkelijk voorgelegd was door de verzoekers (het eenenveertigste middel in zaak nr. 5354, zie overweging B.38.1).

Juridisch gezien is het niet nodig dat het GwH de rechtspraak van het Hof van Justitie bevestigt, opdat die laatste uitwerking zou hebben in de Belgische rechtsorde. België moet in alle gevallen het Unierecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, correct toepassen. Verzoeker beschikt bijgevolg wel degelijk over een wettelijk motief om alsnog zijn verblijfsrecht in het Rijk te bekomen.

De bestreden beslissing zegt ook niet waarom verzoeker het grondgebied dient te verlaten buiten dan te vermelden dat hij reeds sedert 2010 het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel die hij niet zou naleven. Verzoeker is nog steeds gehuwd met mevrouw [G.E.H.]. Volgens artikel 40 ter VW is er geen samenwoningst vereist om een verblijfsaanvraag in te dienen. Bovendien wordt hij ten laste genomen door zijn zus, zodat hij ook in toepassing van artikel 47/1 Vw een aanvraag tot gezinshereniging kan instellen in functie van zijn zus.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing aldus een eerste 'beslissing tot verwijdering' betreft, zodat een termijn voor vrijwillige vertrek moest worden toegestaan. Dat verwerende partij haar motiveringsplicht schendt zonder echter in de bestreden beslissing te zeggen waarom er dient afgeweken te worden van artikel 74/14 §3 VW. bovendien blijkt immer dat voor wie de bestreden maatregelen een eerste beslissing tot verwijdering betreft, niet te vallen onder één van de uitzonderingen, minstens wordt dienaangaande niet gemotiveerd (arrest rvv 128856 dd. 5 september 2014).

Immers is het niet vrijwillig vertrekken voor het verblijf zonder houder te zijn van een geldig visum waarbij dient opgemerkt te worden dat de terugkeerverplichting van verzoeker, die geen geldig visum heeft, geenszins een beslissing tot verwijdering is, geen uitzonderingsgeval opgesomd in artikel 74/14, §3 van de Vw.

Verzoeker is nog steeds gehuwd met mevrouw [G.E.H.]. Volgens artikel 40 ter VW is er geen samenwoningst vereist om een verblijfsaanvraag in te dienen. Bovendien wordt hij ten laste genomen door zijn zus, zodat hij ook in toepassing van artikel 47/1 Vw een aanvraag tot gezinshereniging kan instellen in functie van zijn zus.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2, 4', artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5', § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 septies afgeleverd aan Verzoekende partij."

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

In de bestreden beslissing wordt de juridische grond geduid op basis waarvan de verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De verwerende partij gaat vervolgens in op de individuele situatie van de verzoekende partij. Zo motiveert zij dat het gegeven dat de halfzus en moeder van de verzoekende partij zich in België hebben gevestigd een terugkeer naar Marokko niet in de weg staat. De halfzus van de verzoekende partij behoort immers niet tot het originele kerngezin van de verzoekende partij en een afhankelijkheid van deze familieleden is volgens de verwerende partij niet aangetoond. De verwerende partij duidt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in Marokko zonder de nabijheid van zijn halfzus en moeder. Volgens de verwerende partij blijkt uit het administratief dossier alleszins niet dat de verzoekende partij daartoe niet in staat zou zijn. Daarnaast dient de volle zus van de verzoekende partij ook terug te keren naar Marokko. De verwerende partij motiveert vervolgens dat niet blijkt dat de verzoekende partij een partner of kinderen heeft. Enige medische problematiek ligt volgens haar evenmin voor. In het licht van deze motivering houdt de verzoekende partij ten onrechte voor dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent haar gezins- en familiale situatie.

Er wordt daarnaast evenzeer geduid waarom de verzoekende partij niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij is van mening dat er een risico op onderduiken bestaat. Een argument, gesteund op de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar de verzoekende partij zelf verwijst, wordt in dit verband naar voor gebracht. Zo wordt vastgesteld dat de verzoekende partij valt onder het objectieve criterium dat wordt vermeld in punt 6° van de voormelde bepaling en dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Er volgt een concrete duiding waarom in casu dit criterium volgens de verwerende partij speelt en in het geval van de verzoekende partij wijst op een risico op onderduiken.

Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij naliet uiteen te zetten waarom zij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet opgenomen norm, mist – gelet op hetgeen voorafgaat – feitelijke grondslag. De verwerende partij motiveerde namelijk – zoals reeds gesteld – dat zij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, deed omdat er sprake is van een risico op onderduiken. De voorziene motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling de verwerende partij het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijnen. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de wetgever werd toegekend.

In het licht van de voorziene motivering waarbij wordt ingegaan op de concrete elementen die de individuele zaak van de verzoekende partij kenmerken, zowel wat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten als het niet langer toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrekt betreft, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd. Bovendien, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden beslissing bijkomend diende te worden geduid waarom alsnog bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl een dag daarvoor nog een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten was genomen. De verzoekende partij gaat immers ten onrechte uit van de veronderstelling dat uit het gegeven dat de verwerende partij op 19 november 2018 een beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, op ondubbelzinnige wijze zou blijken dat de verwerende partij besliste om in de huidige omstandigheden af te zien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor zij – door op 20 november 2018 de thans bestreden beslissing te nemen – zou zijn teruggekomen op een eerder door haar ingenomen standpunt. Mocht dit het geval zijn geweest, kan ook niet worden ingezien dat de verwerende partij de beide beslissingen samen op 20 november 2018 ter kennis bracht aan de verzoekende partij. Er dient op basis van de voorliggende stukken echter integendeel te worden aangenomen dat de verwerende partij zich op 19 november 2018 enkel heeft willen uitspreken over de verblijfsaanvraag. Het kon dan ook volstaan waar de verwerende partij in het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2018 duidde om welke redenen zij het nodig achtte de verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met grensleiding, zoals zij in casu heeft gedaan.

Daarnaast ziet de Raad niet in waarom in de bestreden beslissing uitdrukkelijk had moeten worden gemotiveerd omtrent de mogelijkheid die de verzoekende partij nog heeft om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Zij stelt dat zij hiervoor een wettelijke basis heeft, maar verduidelijkt dit ook niet verder. De verzoekende partij stelt in dit verband nog dat haar hierdoor de mogelijkheid wordt ontnomen om haar beroepsmogelijkheden op correcte wijze in te schatten, maar de Raad ziet het verband niet tussen het gegeven dat de verzoekende partij nog de mogelijkheid heeft om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en enige beroepsmogelijkheid. Dit betoog mist de vereiste duidelijkheid en kan niet leiden tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht zou zijn miskend.

Er moet worden aangenomen dat de verzoekende partij voldoende werd geïnformeerd over de feitelijke en juridische overwegingen die tot de bestreden beslissing hebben geleid, zodat zij hiertegen op nuttige wijze in rechte kan opkomen. De verzoekende partij geeft er overigens in haar middel blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waar zij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij op het Schengen-grondgebied verblijft zonder dat zij in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij als Marokkaanse onderdaan visumplichtig is en zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet beschikte over een geldig visum dat haar toegang gaf tot het grondgebied om hier verblijf te houden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij, naar aanleiding van haar meest recente aanvraag tot gezinshereniging van 20 juni 2018, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, zodat zij gedurende de behandelingsperiode van haar aanvraag op het Belgische grondgebied werd gedoogd.

Op 19 november 2018 werd deze aanvraag geweigerd en op het einde van deze beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”* Deze beslissing stelde aldus een einde aan het attest van immatriculatie, zodat het vanaf dat ogenblik niet langer geldig was.

Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij vanaf deze beslissing nog zou hebben beschikt over enige vorm van verblijfsrecht. De omstandigheid dat op het attest van immatriculatie de datum 20 december 2018 werd vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij op 19 november 2018 heeft beslist om de aanvraag tot gezinshereniging en bijgevolg het verblijf van de verzoekende partij te weigeren en haar attest van immatriculatie (dat geldig was voor de behandelingsperiode van deze aanvraag) in te trekken. De omstandigheid dat de verzoekende partij voor de behandeling van haar aanvraag in het bezit werd gesteld van een tijdelijke titel die haar verblijf in het Rijk dekte, houdt ook nog geen machtiging of toelating tot verblijf in en stelt artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet buiten werking.

De toelichting van de verzoekende partij is niet van aard het determinerende motief voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten onderuit te halen, met name dat zij ten tijde van de afgifte van dit bevel niet was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en zij evenmin beschikte over de vereiste binnenkomstdocumenten.

Zoals reeds werd gesteld, is de beslissing om de verzoekende partij niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen daarnaast gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er een reëel en actueel risico is dat de betrokken vreemdeling zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium zoals dit is voorzien in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en/of een verwijderingsmaatregel een (nieuwe) verblijfsaanvraag heeft ingediend. Meer concreet wordt toegelicht dat de verzoekende partij telkens nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar halfzus met de Nederlandse nationaliteit. Zij wijst erop dat de eerste aanvraag op 21 november 2017 werd geweigerd, onder meer omdat de verzoekende partij niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België afhankelijk te zijn van haar halfzus. Nog dezelfde dag dat deze beslissing haar samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zo vervolgt de verwerende partij, diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar halfzus in. Ook deze aanvraag werd afgewezen met bevel om het grondgebied te verlaten. Binnen de maand na betekening van deze beslissingen diende de verzoekende partij voor de derde maal een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar halfzus in, die evenzeer werd afgewezen.

De verzoekende partij betoogt dat het onredelijk is om louter op basis van het feit dat zij drie keer een aanvraag om gezinshereniging indiende een risico op onderduiken af te leiden. Zij stelt sinds meer dan twee jaar een vast adres in België te hebben. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot drie keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat zij telkens onmiddellijk of nagenoeg onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging een nieuwe aanvraag op exact dezelfde grond indiende. In het bijzonder wordt hierbij aangegeven dat de verzoekende partij haar derde en vierde aanvraag telkens heeft ingediend onmiddellijk of zo goed als onmiddellijk na de weigering van de vorige aanvraag gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten, en vooraleer de termijn voor vrijwillig vertrek een einde kon nemen. Hiermee voorkwam de verzoekende partij dat een situatie kon ontstaan waarin een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de termijn voor vrijwillig vertrek was verstreken door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en/of van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend kan wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt niet dat het enkele gegeven dat in casu wordt vastgesteld dat hiervan sprake is – dit bovendien tot tweemaal toe, hetgeen niet wordt betwist – maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. Het gegeven dat de verzoekende partij in België een vast verblijfsadres had, doet hier ook nog niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij in casu door het telkens (nagenoeg) onmiddellijk indienen van een nieuwe aanvraag immers net dat een situatie ontstond waarin een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de termijn voor vrijwillig vertrek was verstreken door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In deze omstandigheden maakt het aanhouden van een vast verblijfsadres tijdens een verblijfsperiode waarin de betrokkene zich beschermd wist tegen een gedwongen verwijdering nog niet dat er geen risico op onderduiken kon bestaan van zodra een gedwongen verwijdering wel mogelijk werd. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond. De verzoekende partij is in deze omstandigheden ook niet ernstig waar zij volhoudt dat de thans bestreden beslissing de eerste verwijderingsbeslissing is die zij kreeg.

De verzoekende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat de concrete data van de eerdere aanvragen en weigeringsbeslissingen met bevel om het grondgebied te verlaten niet geheel overeenkomen met de werkelijke data, zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Dit gegeven doet evenwel nog geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. De stukken van het administratief dossier bevestigen immers wel degelijk dat de verzoekende partij, nadat zij op 7 december 2017 kennis nam van de weigeringsbeslissing van 28 november 2017 dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, nog tot tweemaal toe, onmiddellijk of nagenoeg onmiddellijk, binnen de termijn voor vrijwillig vertrek, een nieuwe aanvraag indiende op dezelfde grond. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar kritiek. De vaststelling blijft overeind dat de verzoekende partij telkens na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van een verwijderingsmaatregel onmiddellijk of nagenoeg onmiddellijk een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Er blijkt hierbij ook niet dat de verwerende partij in haar motivering specifiek heeft verwezen naar de afgewezen eerste aanvraag tot gezinshereniging, die werd afgewezen omwille van het niet aantonen van de familieband.

De verzoekende partij benadrukt vervolgens dat het risico op onderduiken moet worden vastgesteld op basis van een individueel onderzoek en door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals dit ook wordt bepaald in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het vereiste individuele onderzoek niet werd gevoerd en op automatische wijze werd besloten tot een risico op onderduiken omdat zij meerdere aanvragen indiende of omdat aan één van de criteria was voldaan. Dit wordt volgens haar bevestigd door het gegeven dat, wat haar zus betreft, er sprake is van een identieke motivering op dit punt, terwijl hun situatie niet volledig identiek is. Zij stelt verder dat in casu geen rekening is gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval. Meer bepaald is volgens haar ten onrechte geen rekening gehouden met het gegeven dat zij steeds een vast adres heeft gehad in België, dat zij zich nooit heeft verborgen gehouden of ondergedoken heeft geleefd, dat zij zich constructief heeft opgesteld waar zij op 20 november 2018 de politiediensten toegang gaf tot de woning en zich niet verzette, dat zij hier school loopt en dat zij haar verblijfsaanvragen steeds op serieuze wijze indiende met voorlegging van een grote hoeveelheid stukken en niet als vertraging manoeuvre. Zij is van mening dat deze elementen het risico op onderduiken tegenspreken.

In het licht van de omstandige motivering in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij tot tweemaal toe een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op dezelfde (rechts)grond indiende, onmiddellijk of nagenoeg onmiddellijk nadat haar de vorige weigeringsbeslissing (ten gronde) met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, en telkens voordat de termijn voor vrijwillig vertrek een einde nam, kan niet zonder meer worden gesteld dat op automatische wijze en zonder enig individueel onderzoek een risico op onderduiken werd vastgesteld. De verwerende partij heeft concreet geduid waarom in casu het gehanteerde objectieve criterium speelt en dit in het geval van de verzoekende partij wijst op een risico op onderduiken. Het gegeven dat het risico op onderduiken voor haar en haar zus op gelijke wijze is gemotiveerd, toont zulks ook nog niet aan, net omdat niet kan worden ontkend dat hun beider situaties zeer gelijkend zijn. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de eventuele verschillen die er alsnog bestaan in haar situatie en die van haar zus van die aard zijn dat deze dienden te leiden tot een verschillende beoordeling wat betreft het risico op onderduiken.

Waar de verzoekende partij stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar vaste verblijfsadres in België, het gegeven dat zij zich nooit heeft verborgen gehouden of ondergedoken heeft geleefd en het gegeven dat zij zich in het maatschappelijk verkeer begaf waar zij Nederlandse taallessen en lessen maatschappelijke oriëntatie volgde, wordt herhaald dat de verzoekende partij in casu door het telkens (nagenoeg) onmiddellijk indienen van een nieuwe aanvraag net voorkwam dat een situatie ontstond waarin een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de termijn voor vrijwillig vertrek was verstreken door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. Door deze handelwijze beschermde zij zich tegen een mogelijke gedwongen tenuitvoerlegging van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. In deze situatie blijkt niet dat de voormelde ingeroepen elementen een tegenindicatie vormen voor het vastgestelde risico op onderduiken en deze ten onrechte niet specifiek in de beoordeling zijn betrokken, of wijzen op enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling.

Ook het gegeven dat de verzoekende partij zich constructief zou hebben opgesteld waar zij op 20 november 2018 de politiediensten toegang gaf tot de woning en zich niet zou hebben verzet, volstaat niet als tegenindicatie voor een risico op onderduiken. Hieruit blijkt nog niet dat de verzoekende partij daadwerkelijk voornemens is om uit eigen beweging gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en zij zich hieraan niet zal willen onttrekken. De verzoekende partij geeft bovendien zelf aan dat zij op dat ogenblik nog geen kennis had van een weigeringsbeslissing inzake haar laatste aanvraag tot gezinshereniging en zij in de opvatting verkeerde dat zij in ieder geval tot 20 december 2018 een geldig verblijf had.

De verzoekende partij kan vervolgens ook niet zomaar worden gevolgd in haar betoog dat zij haar verblijfsaanvragen steeds op serieuze wijze indiende met voorlegging van een grote hoeveelheid stukken en niet als vertragsmanoeuvre. In de beslissing van 22 mei 2018 werd geoordeeld dat de verzoekende partij, voor wie op 28 november 2017 reeds werd vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van deze laatste, ten opzichte van haar vorige aanvraag tot gezinshereniging enkel nog een gesolliciteerde verklaring op eer van de Nederlandse referentiepersoon zelf voorlegde, hetgeen bezwaarlijk als een objectief stuk is te beschouwen. In de beslissing van 19 november 2018 waarbij de meest recente aanvraag van de verzoekende partij om gezinshereniging in functie van haar Nederlandse halfzus werd geweigerd, is er sprake van dat de verzoekende partij ter staving van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland enkel nog een deelcertificaat Nederlands voorlegde. In het licht van deze beslissingen blijkt dus niet dat de verzoekende partij in het kader van haar volgende aanvragen tot gezinshereniging bijkomend nog objectieve dan wel pertinente en relevante elementen en/of stukken kon aanbrengen wat betreft de geldende verblijfsvoorwaarden. Er blijkt niet dat deze aanvragen een redelijke kans op slagen hadden, of waren ingegeven door concrete argumenten die de verzoekende partij nog kon aanbrengen en die de eerdere beslissing alsnog konden ombuigen. Deze aanvragen lijken dan ook eerder gericht op een verlenging van haar gedoogd verblijf in België, en het voorkomen dat een situatie ontstaat waarin zij kan worden verwijderd van het grondgebied. In deze omstandigheden komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar een risico op onderduiken wordt weerhouden in hoofde van de verzoekende partij op grond van de weergegeven motieven.

De verzoekende partij betoogt nog dat er rekening had moeten worden gehouden met haar wankelende gezondheid. Zij beperkt zich evenwel tot de volgende uitleg: *“verzoekende partij verwijst hiervoor naar het volgende middel waar een schending van het hoorrecht op zich en de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 3 EVRM wordt uitgewerkt”*. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij maar één middel heeft ontwikkeld in haar verzoekschrift en dat zij daarin geen schending van artikel 3 van het EVRM of van het hoorrecht aanvoert. Op geen enkele wijze licht zij ook toe welke concrete gezondheidsproblemen zij dan wel zou hebben, laat staan dat zij hiervan een begin van bewijs voorlegt. In deze omstandigheden overtuigt de verzoekende partij niet dat enige gezondheidsproblematiek ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Waar de verzoekende partij wijst op haar profiel van sociaal zwakkere en laaggeschoolde en op haar afhankelijkheid van haar familieleden, wordt hiermee andermaal het vastgestelde risico op onderduiken niet onderuit gehaald. De verzoekende partij toont niet met een begin van bewijs aan dat zij sociaal zwak of laaggeschoold is en evenmin dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid van haar familieleden in België. In het kader van haar eerdere verblijfsaanvragen werd zo ook reeds vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij in haar herkomstland ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van haar halfzus. Elke nadere toelichting ontbreekt hierbij ook. Andermaal blijken geen concrete elementen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

In zoverre de verzoekende partij daarnaast betoogt dat noch de richtlijn 2004/38 noch de Belgische regelgeving voorziet in een maximum aantal verblijfsaanvragen en dat, door het indienen van meerdere aanvragen om gezinshereniging te beschouwen als een risico op onderduiken, een beperking wordt ingevoerd op de artikelen 3.2 en 7.2 van de richtlijn 2004/38, wordt herhaald dat de verzoekende partij niet zozeer wordt tegengeworpen meerdere aanvragen tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat zij telkens onmiddellijk of nagenoeg onmiddellijk na de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, en voor de termijn van vrijwillig vertrek een einde nam, een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond indiende. Zoals hierboven werd vastgesteld, blijkt ook niet dat deze nieuwe aanvragen nog een redelijke kans op slagen hadden, waardoor deze eerder lijken te zijn ingegeven door een verlenging van het gedoogd verblijf in België en het voorkomen dat een situatie ontstond waarin de verzoekende partij kon worden verwijderd van het grondgebied. De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partij verder op geen enkele wijze om in de toekomst, al dan niet vanuit haar herkomstland, nieuwe aanvragen tot gezinshereniging op dezelfde (rechts)grond in te dienen. Zij vormt hiervoor geen belemmering. Deze beslissing verhindert haar evenmin om, als haar aanvraag dan alsnog positief zou worden beoordeeld, haar halfzus in België te vervoegen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verwerende partij in casu enige beperking heeft ingevoerd op de voormelde bepalingen van de richtlijn 2004/38, waarvan bovendien ook niet blijkt dat de verzoekende partij zich hierop dan rechtstreeks kan beroepen. Deze bepalingen zijn immers omgezet in de nationale wetgeving en er blijkt niet dat dit niet

op correcte wijze is gebeurd. Er blijkt ook niet dat artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38 betrekking heeft op de zogenaamde “*andere familieleden*”.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat in het terugkeerhandboek, waar wordt ingegaan op de in de nationale wetgeving gehanteerde criteria voor het risico op onderduiken, geen melding wordt gemaakt van het thans gehanteerde criterium, merkt de Raad op dat de geactualiseerde versie van het terugkeerhandboek (zie aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (*Pb.L.* 19 december 2017, afl. 339, 83) duidelijk vermeldt dat de lidstaten over een ruime vrijheid beschikken bij het vaststellen van die criteria en duidelijk stelt dat in nationale wetgeving andere dan de vermelde objectieve criteria kunnen worden vastgelegd om te bepalen of een risico op onderduiken bestaat. De verwijzing naar het terugkeerhandboek volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat geen toepassing kon worden gemaakt van het criterium vervat in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet om het risico op onderduiken te onderbouwen, of dat zulks in strijd zou zijn met de terugkeerrichtlijn. Deze kritiek komt verder eerder voor als een kritiek op de wet, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

De verzoekende partij wijst nog op de definitie van het risico op onderduiken in artikel 3.7 van de terugkeerrichtlijn, die luidt als volgt: “*Het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.*” Hieruit leidt de Raad niet af dat in een individueel geval het risico op onderduiken niet afdoende kan worden onderbouwd door te verwijzen naar één specifiek en objectief criterium zoals bepaald in de nationale wetgeving, of dat steevast sprake moeten zijn van meerdere criteria. Het terugkeerhandboek sluit ook geenszins uit dat een van de criteria op zichzelf reeds kan volstaan en benadrukt vooral het belang van het individuele onderzoek. Er blijkt dan ook niet dat de Belgische wetgeving niet richtlijnconform zou zijn. Er werd verder reeds afdoende geduid dat de verzoekende partij ten onrechte stelt dat de enige reden die in haar geval zou worden weerhouden erin bestaat dat zij meerdere aanvragen indiende. Zij gaat voorbij aan de bijkomende reden dat deze aanvragen onmiddellijk of nagenoeg onmiddellijk werden ingediend na het afsluiten van de voorgaande. Haar betoog kan dan ook niet overtuigen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde rechtspraak van de Raad kan nog worden gesteld dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een vastgesteld risico op onderduiken aan de hand van de criteria in artikel 1, § 2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en naar een beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dergelijke motieven niet in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. De in dit verband geuite kritiek is niet dienstig.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan steunt op onjuiste feitelijke gegevens of hieraan een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van het bestuur ten grondslag ligt.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan daarnaast worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De verzoekende partij wijst op een bericht dat zij ontving waarin haar werd gevraagd om zich op 20 december 2018 naar de gemeentediensten te begeven om kennis te nemen van de inzake haar meest recente aanvraag tot gezinshereniging genomen beslissing. Zij stelt dat plots een volle maand eerder een beslissing werd genomen, waarna zij ook werd opgesloten.

De Raad merkt op dat de termijn van zes maanden waarbinnen het bestuur inzake een aanvraag tot gezinshereniging een beslissing dient te nemen een uiterste termijn is, waarbij bij voorkeur zo snel mogelijk een beslissing over de aanvraag wordt genomen. Enkel in afwachting van het nemen van een beslissing inzake de aanvraag wordt de betrokkene gedoogd op het grondgebied. Er werd ook al op gewezen dat in de beslissing van 19 november 2018 waarbij de gezinshereniging werd geweigerd een einde werd gesteld aan het attest van immatriculatie, zodat het vanaf dat ogenblik niet langer geldig was. Er blijkt niet dat de verzoekende partij aan de enkele gegevens dat zij aanvankelijk een attest van immatriculatie kreeg dat nog geldig was tot in december en dat zij pas werd uitgenodigd op de gemeente voor de betekening van een beslissing inzake de aanvraag tot gezinshereniging in december, enige rechtmatige verwachting kon ontleenen dat niet eerder een beslissing inzake haar aanvraag en een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens konden tussenkomen.

Een schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet met concrete argumenten aannemelijk gemaakt.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een privé- en een gezins- of familieleven in België. Zij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden en geen of geen afdoende belangenafweging werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt er rekening gehouden met het gegeven dat de moeder en halfzus van de verzoekende partij zich in België vestigden. De verwerende partij motiveert dat dit gegeven de terugkeer naar Marokko niet in de weg staat. Zij wijst erop dat de halfzus niet behoort tot het kerngezin van de verzoekende partij en de verzoekende partij verder niet aantoonde dat zij afhankelijk is van deze familieleden. De verwerende partij is van mening dat van de verzoekende partij als volwassen persoon mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van deze familieleden en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Verder wijst de verwerende partij er nog op dat de volle zus van de verzoekende partij samen met haar dient terug te keren naar Marokko en de verzoekende partij niet aangaf een partner of kinderen te hebben in België.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in België geen partner of kinderen heeft. Ter terechtzitting bevestigt zij dat de passage in haar verzoekschrift omtrent een huwelijk met een Belgische vreemd is aan haar situatie. Eenzelfde geldt bovendien waar de verzoekende partij het ineens heeft over een verwijzing naar een eerder opgelopen veroordeling.

De Raad wijst er verder op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof

voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij diende reeds verschillende aanvragen in als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij zij voorhield in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van haar halfzus met de Nederlandse nationaliteit. Deze aanvragen werden afgewezen, omdat de verzoekende partij het bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon niet kon leveren. Er liggen geen concrete argumenten voor die afbreuk kunnen doen aan deze eerder gedane beoordeling. Het gegeven dat de verzoekende partij als gevolg van haar precare verblijfssituatie in België mogelijk tijdelijk wel wordt bijgestaan door familie verandert niets aan het gegeven dat op basis van de eerdere vaststellingen de verwerende partij in alle redelijkheid kon oordelen dat een daadwerkelijke en bijzondere afhankelijkheidsband niet blijkt. De eerdere situatie in het herkomstland voor de komst naar België biedt hiervoor een correcter referentiepunt.

De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat er sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen haar en haar halfzus of moeder. Er blijkt dan ook niet dat deze ingeroepen familiebanden als dusdanig onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij er melding van maakt dat zij ook nog vele andere familieleden in België heeft en zij op een vast adres woont met haar broer, neven, nichten, ooms en tante, merkt de Raad op dat ook wat deze familieleden betreft geen bijzondere afhankelijkheidsbanden aannemelijk worden gemaakt. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij zou samenwonen met bepaalde familieleden in België volstaat hiervoor nog niet.

De verzoekende partij toont het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aan, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

De verzoekende partij geeft verder niet aan dat zij zich in het kader van huidig beroep nog wenst te beroepen op haar familieband met haar volle zus om de bestreden beslissing te horen nietig verklaren. Zij betwist niet dat deze zus samen met haar dient terug te keren naar Marokko. Bijgevolg kan zij evenmin voorhouden dat zij in haar herkomstland geen familieleden meer heeft.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, gelet op de aanwezigheid van meerdere familieleden in België, weerlegt de verzoekende partij het gestelde in de bestreden beslissing in geen geval dat in redelijkheid van haar als volwassen persoon kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven kan opbouwen in haar herkomstland en dit ondanks de aanwezigheid van familieleden in België. De gemachtigde van de staatssecretaris ziet ook geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. Ook de (volle) zus van de verzoekende partij dient terug te keren naar Marokko. De Raad benadrukt ook dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door het bestuur beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfs-wetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar familieleden in België niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de in België gevestigde familieleden aan Marokko, de familiebanden niet kan onderhouden. De Raad benadrukt dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij concretiseert verder, los van de door haar ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont niet aan dat zij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze

onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.6. Zoals reeds werd gesteld, bevestigt de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij niet is gehuwd met een Belgische en zij ook op geen enkel ogenblik een verblijf heeft genoten als echtgenoot van een Belg of Unieburger. De verwijzing naar de arresten Diatta en Iida van het Hof van Justitie, of nog naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 121/2013, mist in casu dan ook elke relevantie, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting ook erkent.

3.7. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS